

๑๑

อ ำ นั ส ง ส์

บุ ช ำ พ ร ะ พุ ท ธ ส รี ร ะ

บุญอันเลิศ ย่อมเจริญแก่ชนทั้งหลายผู้เลื่อมใสแล้ว
ในบุคคลผู้เลิศ อายุ วรรณะ ยศ เกียรติ ความสุข และกำลัง
อันเลิศ ก็ย่อมเจริญ ผู้มีปัญญาให้วัตถุอันเลิศ ตั้งมั่นแล้วใน
ธรรมอันเลิศ เมื่อเป็นเทวดาก็ตาม มนุษย์ก็ตาม ก็จะถึง
ความเป็นเลิศ บันเทิงใจในที่ทุกสถาน นี่เป็นขุมทรัพย์ที่อำนวย
สมบัติทุกอย่างแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

อานิสงส์บุชาพระพุทธรูป

๓๔๘

บุญ เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเรา เป็นชื่อของความสุขความสำเร็จทุกๆ อย่าง ที่จะคอยสนับสนุนให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต เมื่อเราทั้งหลายมีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ ที่จะนำตนและสรรพสัตว์ให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปถึงที่สุดแห่งธรรม จึงต้องสั่งสมบุญกันอย่างเต็มที่ ชนิดบุญยิ่งกว่าครอบฟ้า สมบัติเกินกว่าครอบจักรวาลเลยทีเดียว เพราะฉะนั้นบุญกุศลจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตของเรา ยิ่งถ้าเราหมั่นชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เป็นประจำสม่ำเสมอ ก็จะเป็นเหตุให้เราได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต ในภพชาตินี้ก็จะได้เข้าถึงพระรัตนตรัยมีที่พึ่งที่ระลึกภายใน

มีวาระพระบาลีใน กุมมาสปิณชชาดก ว่า

“บุญอันเลิศ ย่อมเจริญแก่ชนทั้งหลายผู้เลื่อมใสแล้ว ในบุคคลผู้เลิศ อายุ วรรณะ ยศ เกียรติ สุข และกำลังอันเลิศ ก็ย่อมเจริญ ผู้มีปัญญาให้วัตถุอันเลิศ ตั้งมั่นแล้วในธรรมอันเลิศ เมื่อเป็นเทวดาก็ตาม มนุษย์ก็ตาม ก็จะถึงความเป็นเลิศ บันเทิงใจในที่ทุกสถาน นี่เป็นขุมทรัพย์ที่อำนวยการสมบัติทุกอย่างแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย”

ความเลื่อมใสศรัทธาที่ตั้งมั่นดีแล้วในบุคคลผู้เลิศ เปரியบ-

อานิสงส์บูชาพระพุทธสรีระ

๓๔๕

เสมือนบันไดก้าวแรกและเป็นก้าวสำคัญ ที่จะนำเราก้าวไปสู่ความเต็มเปี่ยมของชีวิต ขณะยังอยู่ในโลกมนุษย์ก็จะพรั่งพร้อมไปด้วยรูปสมบัติ คุณสมบัติ ทรัพย์สมบัติ หากละโลกไปแล้วก็จะได้สวรรค์สมบัติ บริวารสมบัติมากมาย และเมื่อบุญบารมีเต็มเปี่ยมก็จะได้นิพพานสมบัติ หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ เสวยเอกัณตบรมสุขอย่างเดียว

ที่กล่าวเช่นนั้นเพราะว่า เมื่อเรามีจิตเลื่อมใสศรัทธาในบุคคลใดแล้ว เราย่อมอยากหาโอกาสแสดงความศรัทธาต่อบุคคลนั้น ทั้งทางกาย วาจา และใจ เหมือนที่พวกเรามีความเลื่อมใสในพระบรมศาสดา ทุกๆ วันก็หาโอกาสแสดงความเลื่อมใสต่อพระองค์ ด้วยการสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็นเป็นประจำ การพนมมือไหว้ หรือก้มลงกราบด้วยความนอบน้อมนั้น ถือเป็นการแสดงออกทางกายกรรม การเปล่งวาจาอันเป็นสิริมงคล สรรเสริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ถือเป็นวจีกรรม

ส่วนทางมโนกรรม คือการส่งใจไปถึงพระผู้มีพระภาคเจ้านิกถึงพระคุณอันประเสริฐของพระองค์ ที่นำความสว่างไสวมาสู่ดวงจิตของมวลมนุษยชาติ ทำให้เราตื่นจากความหลับไหล พ้นจากความมืดคือกิเลส ให้ได้พบแสงสว่างแห่งธรรม หรือจะตรึงระลึกตามบทสวดสรรเสริญก็ได้ ให้ในใจมีพระรัตนตรัยเป็นอารมณ์ บุญนี้จะส่งผลให้เราเข้าถึงฐานะอันประเสริฐ เพราะผู้ที่

อานิสงส์บุชาพระพุทธสรีระ

๓๕๐

เลื่อมใสในสิ่งที่เลิศ วิชาหรือผลอันเลิศย่อมมีแก่บุคคลนั้นด้วย

เราเลื่อมใสในธรรมอันเลิศ ซึ่งเป็นวิราคะธรรม เป็นธรรมอันย่ำยีความมัวเมา กำจัดความกระหาย ถอนเสียได้ซึ่งอาลัยเข้าไปติดวัฏฏะ เป็นที่ลั่นตันทา เป็นที่คลายกำหนด และเป็นที่ตั้งกิเลสอาสวะทุกอย่าง เมื่อเลื่อมใสในธรรมอันเลิศเช่นนี้ ผลอันเลิศย่อมมีแก่บุคคลผู้เลื่อมใสนั้น

เราเลื่อมใสในพระสงฆ์สาวก คือคู่แห่งบุรุษ ๔ จำพวก บุคคล ๘ ตั้งแต่ผู้ที่เข้าถึงกายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี จนถึงกายธรรมพระอรหัตต์ ทั้งหยาบและละเอียด ซึ่งเป็นผู้ควรแก่ของค่านับ ควรแก่การต้อนรับ เป็นผู้ควรแก่ของทำบุญ ควรแก่การทำอัญชลี เป็นนาบุญอันเลิศของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ความเลื่อมใสในสงฆ์นี้ ชื่อว่าเป็นความเลื่อมใสในสิ่งที่เลิศ ผลอันเลิศย่อมบังเกิดขึ้นแก่บุคคลผู้เลื่อมใสนั้น

เมื่อมีใจเลื่อมใสสักการะเคารพทั้ง กาย วาจา และใจ พร้อมทั้งบูชาด้วยสิ่งที่เลิศ บุญอันเลิศ คือ อายุ วรรณะ ยศ เกียรติ สุขและพละกำลัง ย่อมเจริญแก่บุคคลนั้น ดังเช่น**พระนางมัลลิกา** ผู้ได้บูชาสิ่งที่เลิศ คือเครื่องประดับมหายศสาธน์แก่บุคคลที่เลิศที่สุด คือพระลัมมาลัมมพุทธเจ้า แม้จะบูชาพระสรีระ

อานิสงส์บูชาพระพุทธรูป

๓๕๑

ของพระองค์ ซึ่งเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้วก็ตาม แต่ผลบุญนั้นเป็นอจินไตย ส่งผลให้นางได้ทิพยสมบัติมากมายอย่างคาดไม่ถึง

*ในวันที่พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานในวันเพ็ญเดือน ๖ ระหว่างต้นสาละทั้งคู่ ใกล้กรุงกุสินารา พวกเทวดาและมนุษย์ต่างพากันทำการบูชาพระสรีระของพระพุทธองค์ ในสมัยนั้น พระธิดาของกษัตริย์มัลละชื่อ **มัลลิกา** ผู้มีความศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัย พระนางเป็นภรรยาของพันธุเสนapati หลังจากที่สามีและบุตรชายถูกประหารชีวิต เพราะพระเจ้าปเสนทิโกศลเข้าพระทัยผิด พระนางจึงได้ทูลลากลับมาอยู่ที่บ้านเกิด

เมื่อเหล่ามัลลกษัตริย์และมหาชน ได้อัญเชิญพระสรีระของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผ่านมาที่หน้าบ้าน พระนางมีจิตเลื่อมใสปรารถนาจะบูชาพระสรีระของพระพุทธองค์ จึงเอาน้ำหอมล้างเครื่องประดับมัลลดาปสาธน์ของตน ซึ่งเป็นเครื่องประดับที่สวยงามและมีค่ามาก แล้วใช้ผ้าเนื้อดีขัดให้สะอาด พร้อมทั้งนำดอกไม้ของหอมชนิดต่างๆ น้อมเข้าไปบูชาพระสรีระของพระผู้มีพระภาคเจ้า พวกมหาชนเห็นการบูชาอันยิ่งใหญ่ของพระนาง

อานิสงส์บุชา พระพุทธสรริระ

๓๕๒

เช่นนั้น ต่างอนุโมทนาสาธุการ แม้เหล่าทวยเทพต่างพากัน
สรรเสริญในทานอันเลิศของพระนาง

พระสรริระของพระผู้มีพระภาคเจ้า ซึ่งมีพระฉวีวรรณดุจ
ทองคำ แล้วยังประดับด้วยมहाลดาปสาธน์ ที่ทำด้วยรัตน ๗
ประการ ก็ยิ่งรุ่งเรืองสว่างไสว พระนางมัลลิกาเห็นแล้วก็มีจิต
เลื่อมใสเพิ่มพูนเป็นทวี จึงตั้งความปรารถนาว่า ‘หากข้าพเจ้า
ท่องเที่ยวอยู่ในวัฏสงสาร ก็ขอให้เครื่องประดับจงบังเกิดขึ้น
แก่ข้าพเจ้าอย่างง่ายดาย ขอเครื่องประดับจงอย่าแยกจาก
ข้าพระองค์ ขอสรริระจงเป็นเช่นเดียวกับเครื่องประดับที่สวมใส่
อยู่เป็นนิตย์เถิด’

ต่อมาเมื่อพระนางละโลกนี้ไปแล้ว ก็ได้ไปบังเกิดในสวรรค์
ชั้นดาวดึงส์ ด้วยอานุภาพแห่งการบูชาพระพุทธเจ้าในครั้งนั้น
ทำให้พระนางมีทิพยสมบัติใหญ่โตโอฬารเป็นพิเศษ เป็นสมบัติที่
ไม่เหมือนใคร วิมานประดับด้วยผ้า รุ่งเรืองด้วยแก้ว ๗ ประการ
โดยเฉพาะรัศมีสีทองสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ

สมัยนั้น พระนารทเถระเหาะขึ้นไปบนเทวโลก เห็นวิมาน
ของเทพธิดาท่านนี้ สว่างไสวเรืองรองเป็นพิเศษ จึงถามเทพธิดา
ว่า “ดูก่อนเทพธิดา ท่านนุ่งห่มผ้า ประดับประดาด้วยเครื่อง
ประดับสีทองเหลืองอร่าม งดงามรุ่งเรืองด้วยเส้นใยข่ายทองคำ
บริสุทธิ์ วิจิตรด้วยรัตนนานาชนิด แม้ท่านจะไม่ประดับด้วย

อานิสงส์บุชา พระพุทธสรริระ

๓๕๓

เครื่องประดับอันงดงามเหล่านี้ ท่านก็ยังงดงามด้วยรูปสมบัติ โดยธรรมชาติอยู่แล้ว แต่เมื่อสวมเครื่องประดับเหล่านั้น ซึ่งล้วนแต่ทำด้วยรัตนหัตถ์ทองคำ แก้วไพฑูรย์ จินตามณี ก็ยังทำให้งดงามสว่างไสวเหลือเกิน

ดูก่อนเทพธิดา ผู้ประดับด้วยเครื่องประดับอันวิจิตร มือแขน เท้าของท่าน พร่างพร้อด้วยอาภรณ์ทองคำ ที่คอก็ประดับด้วยพวงมาลัยทอง และศีรษะสวมมาลัยประดับมุก มีร่างแหทองคำปกคลุมร่างกายไว้ เป็นระเบียบงดงามด้วยสายแก้วสีต่างๆ สายแก้วเหล่านั้นแต่ละเส้นล้วนทำด้วยทองคำ แก้วทับทิม แก้วมุกดา แก้วไพฑูรย์ บางสายก็สำเร็จด้วยแก้วสีแดงสว่างสดใส บ้างก็ทำด้วยแก้วใสเหมือนตานกพิราบ เครื่องประดับทุกอย่างที่กายของท่านนี้ ยามต้องลมพัดมีเสียงไพเราะเหมือนเสียงนกยูงทองขับขาน ไพเราะเสนาะโสตยิ่งนัก

รถของท่านงดงามวิจิตร มีเพลา ล้อ และงอนไถ ประดับด้วยทองคำ ล้วนแต่สีเหลืองอร่ามเปล่งปลั่งสุกใสงดงามตา หลากไปด้วยแก้วมณีรัตนหัตถ์นาคราพพรรณ ไม่ว่าท่านจะไปที่ไหน ที่ตรงนั้นก็สว่างไสวรุ่งโรจน์ตระการตา ดูก่อนเทพธิดา นี่เป็นผลแห่งกรรมอะไร”

เทพธิดาตอบว่า “ที่ดิฉันมีเครื่องประดับที่สวยงามอลังการ เช่นนี้ ทั้งร่างกายก็ปกคลุมด้วยข่ายทองคำ วิจิตรไปด้วยแก้วมณี

อานิสงส์บูชาพระพุทธสรีระ

๓๕๔

และแก้วมุกดาที่เกี่ยวข้องกันเป็นลำดับ ส่องแสงสว่างไสวเรืองรอง เพราะมีจิตผ่องใสได้บูชาพระสรีระของพระบรมศาสดา ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ซึ่งเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ครั้นทำกุศลกรรมครั้งนั้นแล้ว มหานิสงส์ใหญ่ก็ส่งผลให้ดิฉันได้มาบังเกิดเป็นเทพธิดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ได้เข้าถึงฐานะอันเลิศเช่นนี้”

เราจะเห็นว่า การบูชาบุคคลที่ควรบูชา เป็นบุญใหญ่ที่จะส่งผลให้เราเข้าถึงฐานะอันเลิศ หากมีโอกาสสั่งสมบุญแล้ว ก็ให้ทุ่มเทกันให้เต็มที่ อย่าได้ตระหนี่หวงแหนทรัพย์ ให้คิดว่าเราได้สละสิ่งเล็กน้อย เพื่อจะได้สั่งสมบุญบารมีอันยิ่งใหญ่ เพราะเป้าหมายที่แท้จริงของการเกิดมา ก็เพื่อบ่มไปสู่วิถีแห่งธรรม เราจึงควรสร้างบารมีให้เต็มที่ ให้มีความศรัทธามั่นคง หนักแน่น ในอุดมการณ์และมโนปณิธานตลอดไป อีกทั้งต้องหมั่นเก็บเกี่ยวบุญทุกๆ อย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิต อย่าปล่อยโอกาสที่ดีผ่านไป ให้เราหมั่นเตือนตัวเองทุกๆ วัน อย่าได้ประมาท ให้ใจของเราอยู่ในแหล่งแห่งบุญกุศล แหล่งแห่งความบริสุทธิ์ตลอดเวลา เมื่อทำได้เช่นนี้ ใจของเราย่อมผ่องใส จะทำให้ชีวิตการสร้างบารมีรุ่งโรจน์มีความสมบูรณ์พร้อม และบุญนี้ก็จะกลายเป็นเสบียงใหญ่ เพื่อนำเราไปสู่วิถีแห่งธรรมกันทุกคน